VE DRUHÉM MĚSÍCI

Řeklo by se blázen, postupuje však systematicky, příklad: usušené, jemně namleté, popsané, všecky ty trylky jara v papírových sáčcích vysype na hromadu, nad ní rozklepne vejce a celé nechá zapéct pod sluncem.

Jenže chtějte něco od únorových paprsků poflakujících se střední Evropou, když jediní, kdo jim v té době dá práci, jsou žebráci z velkoměst, kteří o polední pauze korporátu, nabodnuti na lavičkách, povolují kravatu a lapají déčko. Zapomněl jsem na důchodce?

Přezíravost lidí k čtveru ročních období ve fázi zkoušek, kdy každý sáh přírody je ladička, doba, kdy se duch vrby teprve učí napínat struny a kdy kolega mu radí, aby konce neodštípával, protože *člověku se musí naznačovat*, toto je ten důvod.

To je to bláznovství schopné přehlédnout Ježíše na kříži a vrhnout pohled na samotný trám, do jeho struktury, poddat se bičům napuštěným celulózou, pektiny a pryskyřicí, překultivovanost ducha a těla sešlehat do jednoho bodu, do bodu setkání s podstatou sebe sama, aspoň tak si to maloval.

K svému zklamání přežil, ostatně jako každý rok. Celý březen a duben se bude vracet, v květnu jej zasypou šeříky a oznámí, že válka skončila, psychiatr zakáže vycházky v přírodě a oznámí výsledek výtěru slin:

pojmuly chuť starozákonní msty z hlubin vyplavené na hladinu vědomí, miligram touhy po čiré agresi, vatovou tyčinku si nechte.

On ale agresí neoplývá. A dopídit se k ní v kruhu rodinném bude nemožné, všichni mu jen opatrně

tisknou zápěstí a vlídně na něj promlouvají, je přeci blázen.

Snad v noci změnit heslo na wifi a ráno onou tyčinkou přejet po displeji telefonu své náctileté dcery, nabrat opar jejího nasupeného výrazu.

Jenže to neudělá, i tak je krásná. Ještě nerozkvetla, ještě z ní nikdo nic netrhal.